

[Knud Damgaard]

Så vil jeg sige om et af de interessante områder i bemærkningerne, nemlig erstatnings-sagen vedrørende McDonnell-Douglas, at her er det da rigtigt, at 11 mands udvalget får en orienterende skrivelse om, hvad ministeren agter at foretage sig. Den er dog ikke affattet på en sådan måde, at den beder om reaktioner fra vor side i sagen. Selv havde jeg tilladt mig den flothed at tage 4-5 dages ferie, så jeg var uden for breve og telefon og fik den derfor meget sent i hænde, men omgående ringede jeg til ministeren og gjorde det klart, at dette ikke var et anliggende for 11 mands udvalget. Det er administrativt og finder sted ene og alene på ministerens ansvar. Jeg må sige, at ministeren i den telefonsamtale og senere – så vidt jeg erindrer, var det i Radioavisen samme dag – bekræftede, at sådan forholdt det sig, og derfor havde hr. Stinus vist ikke mulighed for at følge den sag op og se, hvad der skete i den sidste ende. Det er jo muligt, at det så havde forholdt sig anderledes, da vi drøftede sagen i forsvarsudvalget.

Så vil jeg kun til slut sige, at der er jo, som ministeren selv beskrev det, i lov om forsvarrets organisation fra 1982 en helt klar formulering af forsvarsministerens pligter over for forsvarsudvalget. Hidtil er det jo foregået på den måde, at man har fået den årlige redegørelse, der indeholder en omtale af en række af problemerne, men hvis det er sådan, at forsvarsudvalgets partier – ud over 11 mands udvalget – føler, at dette ikke er grundigt og rigtigt nok, vil jeg gerne appellere til ministeren om at benytte sig af alle de muligheder, der er for at bringe forsvarsudvalget direkte ind i billedet, når man står over for afgørelser i de sager, der er nævnt i de bemærkninger, jeg netop har refereret til.

Houe (KF):

Jeg skal på det konservative folkepartis vegne og også – da hr. Ivar Hansen, som er partiet venstres ordfører, ikke kan være til stede – på venstres vegne afvise forslaget, og jeg skal gøre det med henvisning til de af ministeren fremsatte udtalelser. Dem kan vi fuldt ud både i partiet venstre og i det konservative folkeparti tilslutte os.

Thoft (SF):

SF støtter helt og fuldt de intentioner, som ligger i forslaget. Det er efter vor opfattelse hævet over enhver tvivl, at den faktiske kontrol med sikkerhedspolitikken ikke ligger i folketinget. Om det betyder, at den dermed ligger i 11 mands udvalget, er måske nok tvivlsomt, men så meget desto værre. Meget tyder nemlig på, at der overhovedet ikke er nogen som helst form for kontrol med sikkerhedspolitikken overhovedet varetaget af medlemmer af tinget. Som Monitor, der er et pseudonym, skrev i Berlingereren den 14. oktober 1985:

»I folketings salen overlader regeringspartierne argumentationen til den ansvarlige minister . . . « – og her må jeg indskyde, at det har man jo set et pragtfuldt eksempel på i dag – » . . . og ordførerne har reduceret sig selv til . . . bagstoppere . . . I udvalgene – dér, hvor det egentlige folketingsarbejde foregår inden for andre sagsområder – har regeringspartierne menige medlemmer den laveste mødeprocent. Det gælder i udenrigsudvalget, forsvarsudvalget, det særlige sikkerhedspolitiske udvalg « – det, der også kaldes Østergaardudvalget – » og formentlig også i det udenrigspolitiske nævn og 11 mands udvalget om forsvarrets ordning. Det er også regeringspartierne repræsentanter, der i udvalgsarbejdet har de færreste spørgsmål, synspunkter og argumenter.«

Jeg må erklære mig enig – helt undtagelsesvis vil jeg gerne understrege – med Berlingereren.

På den baggrund mener jeg man kan konkludere, at de, der har interesse for området, ikke kan få oplysningerne, og de, der kan få oplysningerne, interesserer sig ikke et klap for sagen. Og det er i høj grad en uheldig situation.

Formålet med VS' forslag er at fjerne denne skævhed, således at de, som faktisk gider sætte sig ind i tingene, også har en rimelig mulighed herfor, og det støtter SF 100 pct. Også i SF er vi trætte af, at man skal bruge det meste af sin energi til at støve rundt i amerikanske kongresrapporter for at få selv de simpleste oplysninger om dansk forsvarspolitik, og ministerens egen årlige redegørelse, som han skamroste, er jo stort set ikke andet end et sammendrag af de avisartikler, man kan finde i udklippene fra forsvarrets oplysnings- og velfærdstjeneste. Det er vi ikke tilfreds med.